

RÓMAI LEVÉL 5. KAZETTA

**A Derek Prince Ministries,
Amely hirdeti Isten ihletett Igéjét
A föld végső határáig,
Hogy elérje és tanítsa azokat, akikhez még nem jutott el az Ige.**

Derek Prince a világ egyik legelismertebb bibliatanítója napjainkban. Feleségével Ruth-szal az egész világon utazik, és megosztja másokkal Isten Igéjéről kapott látását. Imádkozik a betegekért, és beszél a világ eseményeivel kapcsolatos próféta látásairól, az Ige fényében. Rádióműsorai a világ népességének feléhez eljutnak fordításokban, hallhatók például oroszul, spanyolul és kínaiul. Derek Prince több mint harminc könyvnek a szerzője, amelyeket csaknem negyven nyelvre lefordítottak. A "Global Outreach Program" keretében könyveket és kazettákat küld keresztény vezetőknek a harmadik világ országaiba, a kommunista országokba és a Távols-Keletre. Itt a Derek Prince Ministries.

Most elkezdjük tanulmányozni az ötödik szakaszát annak a zárándokútnak, amely a Római levél 8. fejezetében ér célba. Már nagyon sok kérdést érintettünk, de még sok meglehetősen nehéz terület vár ránk, mielőtt célunkat elérhetnénk. Az előző alkalmunkon megvizsgáltuk, hogy Isten milyen megoldást kínál az ember problémájára. Itt fejeződött be a harmadik fejezet. Eddig a pontig Pál kizárólag a probléma kifejtésével foglalkozik. És ez a probléma egyre intenzívebbé válik. De a harmadik rész utolsó szakaszában, amely a 20. versnél kezdődik, Pál részletezi Isten végleges, teljes, mindenre kiterjedő áldozatát, amely elérhető az Úr Jézus Krisztus engesztelő áldozatába és kiontott vérébe vetett hit által. A mostani és a következő alkalom során a Római levél 4. részével foglalkozunk. A 4. részben Pál lényegében Izrael két nagy ősatyjával foglalkozik: Ábrahámmal és Dáviddal, és az ige alapján bebizonyítja, hogy egyikük sem cselekedetek, hanem hit által igazult meg. Alapvetően Ábrahámra összpontosít, aki minden hívő atyja, de Dávid zsoltárából is idéz. Most elolvassuk a 4. rész első öt versét. *„Mit mondunk tehát, mit ért el Ábrahám, a mi ősatyánk a saját erejéből?”* Ez egy nagyon fontos kérdés valamennyiünk számára, akár zsidók vagyunk, akár pogányok. Milyen módon igazult meg Ábrahám Isten előtt? *„Ha ugyanis Ábrahám cselekedeteiből igazult meg, akkor van mivel dicsekednie, de nem Isten előtt. De mit mond az irás? 'Hitt Ábrahám az Istennek, és Isten ezt számította be neki igazságnak.' Aki fáradozik, annak a bért nem kegyelemből számítják, hanem azért, mert tartoznak vele. Aki pedig nem fáradozik, hanem hisz abban, aki megigazítja az istentelent, annak a hite számít igazságnak.”* Ez az Ószövetség egyik legfontosabb igeszakasza. 1Mózes 15. rész, 6. vers. Mivel ez annyira fontos, keressük meg, és olvassuk el. Ábrahám éppen lefolytatott egy beszélgetést az Úrral arról a tényről, hogy az Úr tett neki egy hatalmas ígéretet, hogy az utódai annyian lesznek, mint az ég csillagai, csak éppen nem volt fia. Az ígéret a beszélgetés után következik, 1Mózes 15., 5. és 6. vers. Az Úr kivitte Ábrahámot, és ezt mondta: *„Tekints fel mostan az égre...”* nyilvánvalóan éjszaka volt. *„...és számláld meg a csillagokat, ha tudod. És így szólt (vagyis Isten ezt mondta Ábrahámnak:) Így leszen a te magod.”* Ez volt az ígéret, a megjegyzés pedig így szólt: Ábrahám hitt az Istennek, és az Úr Ábrahámot igaznak tekintette. Ábrahámnak ekkor a hitén kívül egyáltalán nem volt semmije. Pál és Jakab is a levelében rámutat arra, hogy Ábrahám ilyen módon igazult meg. Nem kiérdemelte, nem a cselekedetei alapján kapta meg, hanem a hite alapján tulajdonította neki Isten. És Pál azt mondja, visszatérve a Római

levél 4. részének 5. verséhez: „*Aki pedig nem fáradozik, hanem hisz abban, aki megigazítja az istentelent, annak a hite számít igazságnak.*”

Ez egy nagyon erőteljes igevers, mert rámutat arra, hogy ha valaki el akarja nyerni a megigazulást, hit által Istentől, akkor ugyanúgy kell tennie, mint Ábrahám, mert más mód nincs. Mi az első lépés, amit meg kell tenned? Egy pillanatra nézzétek meg az 5. verset. Mi az első lépés, amit meg kell tenned? Hagyj abba mindent, úgy van. „*Aki pedig nem fáradozik...*” Abba kell hagynod mindent, amit teszel annak érdekében, hogy elnyerd Isten kegyét, és csak annyit kell tenned, hogy hiszel. Ez Ábrahám mintája és példája. Ekkor Isten igazságnak tekintette Ábrahám hitét. Ez azt jelenti, hogy Ábrahám ezután soha nem követett el semmilyen hibát? Nagyon örülök annak, hogy ez nem így van, mert ez nagyon nehéz helyzetbe hozott volna minket. Ha elolvassuk a következő fejezeteket, akkor látjuk, hogy Ábrahám nagyon súlyos hibákat követett el. A 16. részben arról olvasunk, hogy Sárával együtt kivette Isten kezéből a kezdeményezést, mert úgy döntöttek, hogy akarnak egy gyermeket Hágártól. Szeretnék rámutatni arra, hogy ha hitben járunk, akkor soha nem vehetjük a kezünkbe a kezdeményezést. Ez egy fontos alapelv. A kezdeményezésnek mindig Istentől kell erednie. Ez a jézusi minta, aki ezt mondja: A Fiú csak azt teszi, amiről látja, hogy az Atya is teszi. Ha hitben akarunk járni, annak csak egyetlen biztos alapja van: mindig Istentől jön a kezdeményezés. Ha azt tesszük, amit Ábrahám is tett, és kivesszük Isten kezéből a kezdeményezést, akkor bajba kerülünk.

Aztán a 20. fejezetben Ábrahám hazudott Sáráról, és hagyta, hogy elvigyék egy pogány király háremébe. Ez nem igazán helyes magatartás. Hány feleség örülne annak, ha a férje ezt tenné vele? Azt olvassuk, hogy Sára a feleségek mintaképe volt, nem tiltakozott, hanem engedelmeskedett, és ez nagyon figyelemreméltó. Engedelmeskedett hit által, és Isten közbelépett. Szeretnék rámutatni arra, hogy Isten nem helyeselte Ábrahám viselkedésében ezt a két dolgot, de az ő hitét továbbra is igazságként tulajdonította neki. Ez rendkívül fontos a mi számunkra. Mert abban a pillanatban, amikor valóban ráhelyezzük a hitünket Jézus engesztelő áldozatára, amelyet bemutatott értünk, és hiszünk a hitnek ebben az alapjában, akkor Isten igazságot tulajdonít nekünk. Igaznak tekint bennünket. Ez nem azt jelenti, hogy soha többé nem követünk el hibákat. Hányan tudtok ezzel egyetérteni? Hála legyen Istennek, amiért az ige nem mondja azt, hogy ettől kezdve tökéletesek vagyunk. Hanem azt mondja, hogy a mi hitünket Isten továbbra is igazságként tulajdonítja nekünk mindaddig, amíg hiszünk. A valós veszély abban van, ha feladjuk a hitünket.

Szeretnék elolvasni egy szakaszt Lukács evangéliumának 22. részéből, amely rendkívül fontos a számomra. A helyszín az utolsó vacsora. Jézus figyelmezteti a tanítványait, hogy el fogják őt árulni, elfutnak és elhagyják őt. Simon Péter különösen, de valamennyien ugyanazt mondják: ez soha nem történhet meg, Uram. A 31. és 32. versben Jézus ezt mondja Péternek: „*Simon, Simon, íme a sátán kikért titeket, hogy megrostáljon, mint a búzát...*” Figyelemreméltó megjegyzés. A jelek szerint a sátán odament Istenhez, és ezt mondta: Add ide nekem ezeket az apostolokat. Szét akarom válogatni a jót és a rosszat. Az angol fordítás nem így szól, de a görög ezt mondja: Hogy megrostáljon titeket, apostolokat, mint a búzát. Utána ezt mondja kifejezetten Péternek: Imádkoztam érted, egyes számban. Imádkoztam érted, Péter, hogy el ne fogyatkozzék a te hited, azért, ha majd megtérsz, erősítsd atyádfiait. Engem az fogott meg ebben a történetben, hogy Jézus nem azért imádkozott, hogy Péter ne tagadja meg őt. Ilyen körülmények között elkerülhetetlen volt, hogy Péter megtagadja őt. Figyelembe véve Péter jellemét és azt a rettenetes erejű támadást, a sötétségnek azt az erejét, amely hamarosan megnyilvánult, elkerülhetetlen volt, hogy Péter megtagadja Jézust. Jézus realista volt, ő mindig is az, és én ennek nagyon örülök. Nem mondott el csodálatos

imádságokat azért, hogy Péter ne tagadja meg őt. Hanem miért imádkozott? Ezt mondja: Imádkoztam, hogy el ne fogyatkozzék a te hited. Péter, te hamarosan elkövetsz egy szörnyű hibát, borzasztóan meg fogsz szégyenülni, úgy érzed majd, hogy a gödör legaljára kerültél, de ne add fel. Ha ragaszkodsz a hitedhez, akkor én átvezetlek mindenben. És a későbbi események igazolták Jézus szavait.

Ezt szeretném mondani mindenkinek: lehet, hogy rendkívüli próbák várnak rátok. Olyan kísértések, amelyre nem is gondolhattok. És eljőhet az a pont, amikor úgy érzitek, hogy elárultátok Istent, borzasztó mélypontra vagytok, most mit tegyék? Én megmondom, mit tehetsz: ragaszkodj a hitedhez. Ne add fel a hitedet, mert Isten átvezet téged mindenben, ha nem adod fel a hitedet. Ez az egyetlen olyan hiba, amelyet nem szabad elkövetned. Tehát annak ellenére, hogy őszintén hiszünk Jézusban, és elfogadjuk azt az igazságot, amelyet Isten felkínál nekünk ennek a hitnek az alapján, testvéreim, nincs arra semmi garancia, hogy nem követünk el hibákat. Nincs garancia arra, hogy nem fogunk bajba kerülni, vagy kudarcot vallani. Nekem legalábbis nincs erre garanciám Istentől. Ma itt prédikálok, holnap elmegyek, és beleeshetek a sátánnak ugyanabba a csapdájába, ha nem vigyázok. De Isten ki fog emelni, egyetlen feltétellel. Ha továbbra is hiszek. Ez annyira fontos. Sok kérdésre válaszolt, ami felmerült bennem. Ugyanis látom saját magamat, látok más keresztényeket, sajnálatos, vagy még annál is rosszabb dolgokat tesznek, de Isten ezt mondja: mindaddig, amíg hiszel, a te hitedet igazságnak tekintem. És ennek alapján átvezetlek téged mindenben. Lehet, hogy nem tudod, hogyan, talán lehetetlennek tartod a helyzetet, de ne add fel a hitedet. Nem tudom, van-e itt valaki, aki már azon a ponton van, hogy feladja. Már csaknem erejének a végére ért. Kérlek, ne tedd. Szeretnék imádkozni érted, készítesz érzek arra, hogy ezt tegyem. Csak csendben emeld fel a kezéd, ha már a kétségbeesésnek ezen a pontján vagy. Isten áldjon meg téged. Ezt az imát érted mondom el most, testvérem. Úr Jézus, hisszük, hogy velünk is úgy bánasz, ahogyan Péterrel tetted. Hiszük, hogy ugyanazt teszed velünk. Talán csalódtál bennünk, mert kudarcot vallottunk, a gödör fenekén vagyunk, de Uram, imádkozom azokért, akik felemelték a kezüket, hogy a hitük el ne fogyatkozzék. Jézus, hiszem, hogy ma este ugyanazt teszem, amit te is tettél Péterrel: imádkozom, hogy a hitük el ne fogyatkozzék. Ámen. Ámen.

Most térjünk vissza a 6., 7. és 8. vershez. Pál itt Dávidról beszél. Ezt mondja... Dávid is beszél arról az áldásról, amely leszáll arra az emberre, akinek az Úr igazságot tulajdonít cselekedeteitől függetlenül, ez a 32. zsoltár, a nyitó versek. „*Boldog az, akinek hamissága megbocsáttatott, vétke elfedeztetett, Boldog ember az, akinek az Úr bünt nem tulajdonít...*” Figyeljétek meg, mit mond Dávid. Ez az áldás három dolgot tartalmaz. Akinek hamissága megbocsáttatott, vétke elfedeztetett, és akinek az Úr bünt nem tulajdonít. Ez a negatív oldala annak, amikor az Úr igazságot tulajdonít nekünk. Igaznak tekint bennünket, és már nem tulajdonít nekünk bünt. Pál ezután Ismét visszatér Ábrahámhoz, miután egy kis kitérőt tett Dávidhoz, és a körülmételéssel kapcsolatos nagyon fontos kérdéssel foglalkozik, vagyis hogy Ábrahámnak körül kellett-e metélnie ahhoz, hogy Isten az ő hitét igazságként tulajdonítsa neki. Mert ez egy megkerülhetetlen kérdés azok számára, akik zsidó háttérből származnak. De Pál túlmegy ezen, mert vannak más külsődleges rendelkezések is. Sokan összehasonlítják a keresztséget a körülmételéssel, de én azt hiszem, hogy ennek az összehasonlításnak vannak korlátai. De felteheti valaki ezt a kérdést: az én hitem alapján igaz lehetek-e, mielőtt megkeresztelkedem? A válaszem az, hogy igen, ha őszintén hiszel, és az a szándékod, hogy engedelmeskedsz, akkor a hitedet Isten igazságként tulajdonítja neked az első pillanattól kezdve, amikor elkezdesz hinni. Ezt követően, hitem szerint, a keresztség bizonyos értelemben olyan, mint egy pecsét azon az igazságon, amely hit által már a tied. Tudjátok, Jézus és János keresztsége nem azonos, nem tudom, hogy ezt már felismertétek-e, azok,

akiket János megkeresztelt, azért keresztelkedtek meg, mert bűnösök voltak és megvallották bűneiket. De a Jézus keresztsége azt fejezi ki, hogy azonosulnak Jézus eltemetésével és feltámadásával, és azért keresztelkednek meg, mert megigazultak. Ez megigazulásunk beteljesedése. Jézus azért keresztelkedett meg, mert be akart tölteni minden igazságot. És amikor te meg én megigazulunk az őbenne való hit által, akkor beteljesítjük, teljessé tesszük a megigazulásunkat a keresztség külső tétével.

Most nézzük meg, mit mond erről Pál. A 9. versből. *„Most tehát ez a boldogság csak a körülméltelteknek szól, vagy a körülmélteleneknek is? Valóban azt olvassuk, hogy 'Ábrahámnak tulajdonított a hit igazságul'. De milyen állapotában tulajdonított neki: körülméltelen vagy körülméltelenül? Nem körülméltelen, hanem körülméltelenül.”* Ez egy rendkívül fontos szempont. Ábrahám csak az 1Mózes 17-ben méltelkedett körül. De az ő hite már az 1Mózes 15-ben igazságként tulajdonított neki, és a két esemény között nagyon sok idő eltelt. *„Sőt, a körülméltelés jelét is körülméltelenül tanúsított hite igazságának pecsétjéül kapta, hogy atyja legyen minden körülméltelen hívőnek, hogy azoknak is tulajdoníttassék az igazság, és hogy atyja legyen azoknak a körülméltelteknek is, akik nemcsak körül vannak méltelve, hanem nyomába is lépnek atyánk, Ábrahám körülméltelenül tanúsított hitének.”*

A lényeg tehát itt az, hogy Isten megígérte Ábrahámnak, hogy sok-sok nemzet atyja lesz, nemcsak egyetlen nemzet, Izrael atyja, hanem minden nemzet atyja. Ha eljön az ideje, akkor a föld minden nemzete Ábrahám szellemi leszármazottjává válik az Ábrahám magvába, az Úr Jézusba vetett hit által. Isten ezt az ígéretet tette Ábrahámnak. És nem kellett körülméltelkednie ahhoz, hogy megkapja az ígéretet, hanem az ígéretet még körülméltelen állapotában kapta. És az a fontos itt, hogy Isten egyértelművé akarta tenni azoknak, akik követik őt, vagyis neked és nekem, én nem vagyok zsidó, hogy nem kell körülméltelkednünk ahhoz, hogy Ábrahám leszármazottaiá váljunk. Kizárólag hit által vagyunk Ábrahám leszármazottai. Amint Isten Ábrahám hitét igazságnak tulajdonította, a mi hitünket is igazságnak tulajdonítja nekünk. És így Ábrahám két különféle ember atyjává vált. Először is azoknak, akik körülméltelkednek hitük alapján. És ne felejtsetek el, hogy hit nélkül a körülméltelkedésnek nincs semmi haszna. A fontos, döntő tény itt is a hit. Aztán azoknak is az atyjává vált, akik úgy gyakorolják a hitüket, mint Ábrahám is tette, körülméltelés nélkül. Vagyis minden nem zsidó származású hívőnek az atyjává vált. Ilyen módon Isten ígérete, amelyet Ábrahámnak tett, beteljesült még a körülméltelés bevezetése előtt. Utána Pál azt mondja Ábrahámról, hogy ő a körülméltelés atyja, nem azoké, akik egyszerűen körülméltelkednek, hanem csak azoké, akik követik a hitnek ugyanazokat a lépéseit, mint amelyeket atyánk, Ábrahám megtett még körülméltelenül. Tehát a zsidók számára nem elég csak körülméltelkedniük ahhoz, hogy Ábrahám leszármazottai legyenek. Senki sem lehet Ábrahám igazi leszármazottja, ha nem járja be a hitnek ugyanazt az útját, mint Ábrahám. A legfontosabb feltétel a hit. Isten két különféle módon éri el az embereket. Vagy a körülméltelésen keresztül, annak a hitnek az alapján, amely arra készítette őket, hogy körülméltelkedjenek, és elérni a körülmélteleneket, vagyis alapvetően az emberiség többi részét, anélkül hogy megkövetelné tőlük a körülméltelkedést hitük alapján. Így alakult ki az Ábrahám szerinti minta. És mivel valamennyien Ábrahám leszármazottai vagyunk az ige szerint, a Jézus Krisztusba, Ábrahám magvába vetett hit által, ez különösen fontos a számunkra. Ezért nem egyszerűen a körülméltelés kérdésével kell szembenéznünk. Teljesen egyértelmű a számunkra, hogy egyedül a hit tesz minket Isten fiaivá és Ábrahám fiaivá, és hogy ez a hit nem függ semmiféle külsődleges rendelkezéstől. Ez valóban alapvető jellegű kérdés. Kizárólag hit által nyerünk üdvösséget. Nem hit plusz valami más, és mindig nagyon vigyázzatok azokkal az emberekkel, akik valamit hozzá akarnak tenni a hithez. Akik

megkövetelnek valami más feltételt a hit mellett. Ez ige-ellenes tanítás. Az egyetlen feltétele annak, hogy valaki Ábrahám leszármazottjává váljon, a hit. Isten ezt fogja felmérni, erről a feltételről nem mond le. Lehetnek közöttünk területi különbségek, Isten tudomásul vesz sok egyedi vonást, nem hiszem, hogy Isten azt akarná, hogy népének minden tagja egyformán nézzen ki, ugyanúgy viselkedjen, hogy egyetlen mintához alkalmazkodjon, valóban hiszem, hogy Isten élvezi a sokféleséget. Illetve csak annyit mondhatok, hogy én nagyon élvezem. Az elmúlt sok év alatt abban a kiváltságban lehetett részem, hogy nagyon sok országban megfordulhattam, nagyon sokféle ember között, akik sokféle kulturális és vallási háttérből származtak, és higgyétek el, nagyon unalmasnak találnám, ha csak egyféle emberek lennének, akik azonos módon öltözködnek, azonos lenne a színük és a megjelenésük, egyformán beszélnének, ezt elviselhetetlennek tartanám. Valószínűleg vannak, akik tudják, hogy én más értelemben is Ábrahám követője vagyok: van kilenc nevelt lányom, ezt már sokan tudjátok. A családom olyan, akár az Egyesült Nemzetek, van hat zsidó, egy arab, egy angol és egy afrikai. De valamennyien Ábrahám leszármazottai vagyunk a Jézus Krisztusba vetett hit által. Ez a kulcskérdés. Úgy érzem, az Úr arra készit, hogy még egyszer hangsúlyozzam ki a hit elengedhetetlen fontosságát. El akarom mondani nektek, amit Jézus mondott. Imádkozom értetek, hogy a ti hitetek el ne fogyatkozzék. Mert ez az Istenhez való tartozás alapvető követelménye, így lehet valaki Ábrahám gyermeke.

Most menjünk egy kicsit tovább, mert nem fogjuk tudni befejezni ezt az alkalmat. Pál azt mondja a 12. versben, hogy Ábrahám a körülmetélkedés atyja, azoknak, akik nemcsak körül vannak metélve, hanem nyomába is lépnek atyánk, Ábrahám körülmetéletlenül tanúsított hitének. Ábrahám tehát nemcsak egy személy, hanem egy minta. Előrement, utat készített, megtett bizonyos lépéseket, és ha valaki valóban az ő követője akar lenni, akkor ezen az úton kell járnia. Követnie kell a lépteit. Szeretném röviden felsorolni Ábrahám lépéseit, aztán a következő alkalmon részletesebben is foglalkozunk ezzel a kérdéssel. De a vázlatban ott van ez a felsorolás, ha még nálatok van. Tehát. Azt mondja, hogy Ábrahám öt dolgot tett. Hit által elfogadta Isten ígétét, minden bizonyíték nélkül. Másodszor: felismerte, hogy önmagában képtelen arra, hogy létrehozza azt, amit Isten megígért, ingadozás nélkül az ígérethez összpontosított, és ezt Isten igazságként tulajdonította neki, és ennek eredményeként ő és Sára természetfeletti életet kapott a testébe, és ilyen módon beteljesült az ígét és Isten dicsőségben részesült. Ezek tehát atyánk, Ábrahám hitének lépései. **Első lépés:** ingadozás nélkül elfogadta Isten ígétét, és nem kért semmiféle bizonyítékot. **Második lépés:** felismerte, hogy önmagában képtelen arra, hogy létrehozza azt, amit Isten megígért. **Harmadik lépés:** ingadozás nélkül az ígérethez összpontosított, és ezt Isten igazságként tulajdonította neki. **Negyedik lépés:** Isten beavatkozásának eredményeként ő és Sára természetfeletti életet kapott a testébe. **Ötödik lépés:** beteljesült az ígét és Isten dicsőségben részesült. Ezt hagyta ránk Ábrahám mintaként. Ez a hitnek az az ösvénye, amelyet valamennyiünk számára előkészített. Nem valami külsődleges rendelkezés, hanem az egész életen át tartó hitben járás, követve Ábrahám lábnyomát. Azt kell tennünk, amit Ábrahám tett. El kell fogadnunk Isten ígétét úgy, ahogyan az ígétet megteszi, fel kell ismernünk, hogy önmagunkban nem vagyunk képesek létrehozni azt, amit Isten megígért nekünk, az ígérethez kell összpontosítanunk, nem a saját képességeinkre vagy azok hiányára, és akkor elnyerjük Isten természetfeletti kegyelmét és erejét, amelyet Isten kiíraszt az életünkbe a hitünk által, és ilyen módon beteljesül Isten ígéte az életünkben. A következő alkalom során azzal a kérdéssel fogunk foglalkozni, hogy be kellett-e vezetni a törvényt annak érdekében, hogy Ábrahám elnyerje az ígétet. Amint látjátok, a törvény kérdése alapvető jelentőségű a Római levélben. Majd sor kerül a hetedik részre is, amely azzal foglalkozik, hogy miért adta Isten a törvényt, és mi hogyan nyerhetjük el mindazt, amiről Isten gondoskodott a számunkra a

törvényen keresztül. A következő alkalmon folytatjuk Ábrahám példaképének tanulmányozását.

Most folytatjuk a Római levél 4. részének a tanulmányozását. Az előző alkalom során elolvastuk a fejezet első felét, amely megállapítja azt a tényt, hogy Izrael két nagy atyja, Ábrahám és Dávid egyaránt hite alapján, nem pedig cselekedetei alapján igazult meg Isten előtt. Pál elsősorban Ábrahámra összpontosítja figyelmét, és a fejezet további részében azzal a ténnyel foglalkozik, hogy Isten kizárólag azért tekintette igaznak Ábrahámot, mert hitt, és Ábrahámnak ezért semmit mást nem kellett tennie. Amikor eljött az ideje, sok évvel később, akkor igazságának pecsétjeként kapta a körülmetélkedést, amely igazságot hit által már elnyert, de megigazulásának alapja a hit volt, nem a körülmetélkedés. Ilyen módon Ábrahám minden későbbi hívő atyja és mintaképe lehetett. A zsidó származású hívőknek is, akiknél a körülmetélkedés a hit kifejeződése, mert a körülmetélkedés nem pótolja a hitet, és azoknak is, akiknek nem kell körülmetélkedniük hitük kifejezéseként, vagyis a pogány háttérből származó hívőknek is az atyja lett. Ilyen módon tehát Ábrahám két különféle embercsoport atyja lett. De egy valami közös bennünk: a hit. Úgy van. A zsidók esetében a hit a körülmetélkedésben fejeződik ki. A nem zsidók esetében nincs szükség a körülmetélkedésre a hit kifejezéséhez. Utána Pál elmondja, amint ezt a múltkor kifejtettem, de még egyszer szeretnék erre visszatérni: az a hit, amelyre szükségünk van ahhoz, hogy Ábrahám fiai és leányai lehessünk, abban fejeződik ki, hogy Ábrahám nyomdokain járunk. Az ő mintáját kell követnünk. Felvázoltam nektek, de szeretném megismételni, mert ez nagyon fontos, Ábrahám hitének lépéseit, és szeretném, ha közben felmérnétek, hogy valóban követiek-e Ábrahám nyomdokait. Ez nem egy elvont tanulmány, hanem nagyon is gyakorlatias cselekedet.

Melyek voltak tehát Ábrahám hitének lépései? Első lépés: kizárólag hit által elfogadta Isten ígéretét, minden bizonyíték nélkül. Ez nagyon fontos. Második lépés: felismerte, hogy önmagában képtelen arra, hogy létrehozza azt, amit Isten megígért, harmadik lépés: ingadozás nélkül az ígéretre összpontosított, nem a saját problémáira nézett, negyedik lépés: Isten beavatkozásának eredményeként ő és Sára természetfeletti életet kapott a testébe, amelyet nem tudtak volna elérni a saját erőfeszítéseikkel, és ötödik lépés: ennek eredményeként beteljesült az ígéret, és Isten dicsőségben részesült.

Most nézzük meg, milyen következtetéseket von le mindebből Pál. Visszatérünk a Római levél 4. részéhez, és a 13. versről olvassuk. *„Mert Ábrahám vagy az utóda nem a törvény, hanem a hitből való igazsága alapján részesült abban az ígéretben, hogy örökölni fogja a világot. Hiszen ha a törvény emberei az örökösök, akkor üressé lett a hit, és valóra válthatatlan az ígéret.”* Pál azt mondja, hogy Isten eredetileg kizárólag Ábrahám hite alapján tette ezt az ígéretet. És teljesen tisztességtelen és következetlen lett volna, ha a későbbiekben további feltételként ezt is hozzáteszi: de be kell tartanod a törvényt. Pál arra is rámutat, hogy a törvényt Isten csak 430 évvel később adta. A törvény soha nem volt feltétele az ígéret elnyerésének, amelyet Isten Ábrahámnak tett. Pál itt rámutat arra, és ez egy nagyon figyelemreméltó megjegyzés, de nagyon is igaz. 15. vers. *„Mivel a törvény csak haragot eredményez. Ahol azonban nincs törvény, ott nincs törvényszegés.”* Álljunk meg itt egy pillanatra. Azt hiszem, az egyik korábbi alkalom során meséltem nektek arról az öt éves kislányról, aki egyszer, amikor a szülei nem voltak otthon, mindent kirámolt az anyja szobájában, kiborogatta a fiókokat. Ez nem egy kitalált történet, hanem valóban megtörtént, remélem, nem fog zavarba jönni, ez a mi afrikai kislányunkkal történt, amikor öt éves volt. Aztán hazajöttek a szülei, látták a nagy rendetlenséget, és ezt mondták: ezt nem lett volna szabad megtenned, ez nem volt helyes. De nem haragudtak nagyon miatta. Viszont a következő alkalommal, amikor elmentek otthonról, ezt mondták a kislánynak: Ne menj be abba a szobába. Aztán hazajöttek, és látták, hogy a házban minden a feje tetején áll. Most vajon mi történt? Haragudtak. Értitek? Mert amikor van törvény, akkor a törvényszegés haragot eredményez. Ha nincs törvény és valaki elkövet valami rosszat, akkor ez nem vált ki

haragot. De ha van törvény és valaki megszegi, akkor a törvényalkotó haraggal fog reagálni. Ezért nem írnak elő a szülők túl sok szabályt a gyerekeknek. Mert minél több szabályt előírsz, valószínűleg annál haragosabb ember leszel. Nem azt mondom, hogy egyáltalán nem alkothatsz szabályokat, de ne csinálj túl sokat, és ezek is legyenek egyszerűek.

Tudjátok, nagyon pontatlan képünk van arról, hogy mit tesz a törvény. Azt képzeljük, hogy a törvény közelebb viszi az embert Istenhez. De ez nem így van. Mert amikor Isten a Sinai-hegyen adta a törvényt, senki, sem ember, sem állat nem érinthette meg a hegyet. Isten ezt mondta: ne gyertek közel, ha valaki közelebb jön, meghal. Értitek? A törvény nem visz minket közelebb Istenhez. Ez nagyon fontos. Mert sok ember úgy próbál meg közelebb kerülni Istenhez, hogy kitalál mindenféle szabályt saját magának, de valójában csak még távolabb kerül Istentől. Megismétlem: a törvény nem visz minket közelebb Istenhez. Elmondanátok velem? A törvény nem visz minket közelebb Istenhez. Azzal a gondolattal küszködünk, ha szabad így fogalmaznom: sok évszázados vallásos hagyományok állnak mögöttünk, amelyek megtévesztenek minket azzal, hogy a törvény megjobbit minket. De a törvénynek nem ez a rendeltetése. Már beszélünk arról, hogy Isten miért adta a törvényt, erre most nem térünk vissza. Ha egy kicsit talán zavarban vagy, akkor lapozz vissza a jegyzeteidben ehhez a témához.

Folytassuk a 16. verssel a Római levél 4. részében. *„Azért adatott tehát az ígéret a hit alapján, hogy kegyelemből legyen...”* Látjátok, a kegyelmet egyetlen módon nyerhetjük el: nem hallom. Hit által. Úgy van. Az Efézus 2:8-9 ezt mondja: *„Mert kegyelemből tartattok meg, hit által, és ez nem tőletek van: Isten ajándéka ez. Nem cselekedetekből, hogy senki ne kérkedjék.”* Mi az, amitől Isten meg akar minket védeni? Büszkeség, úgy van. Mi az, amit a vallásos törvénykezés elkerülhetetlenül létrehoz az ember életében? Büszkeség. Szereti Isten a büszkeséget? Nem, nem szereti. Mi volt az első bűn a világegyetem történetében? A büszkeség, úgy van. Látjátok, nagyon haragszunk, ha a gyülekezeteinkben előfordul házasságtörés, paráznaság és részegeskedés, és ez így is van rendjén, nem azt akarom mondani, hogy ezek a tettek helyesek. Ugyanakkor eltűnjük a büszkeséget, pedig ez sokkal súlyosabb bűn, mint a többi.

16. vers még egyszer: *„Azért adatott tehát az ígéret a hit alapján, hogy kegyelemből legyen, és így bizonyos legyen az ígéret Ábrahám minden utóda számára: nemcsak a törvény embereinek, hanem az Ábrahám hitét követőknek is.”* Isten gondoskodott arról, hogy senki ne legyen kizárva ebből az ígéretből, tehát hitből kellett lennie, amely pedig kegyelemből van. Értitek? Hadd mondjam el még egyszer, ez nagyon egyszerű, de nagyon fontos. Soha senki nem fogja kiérdemelni Isten előtt a megigazulást. Vagy megkapjuk ajándékként, hit által, vagy soha nem kapjuk meg. Nincs más módja annak, hogy Isten igaznak tekintsen minket. Aztán Pál ismét azzal folytatja, hogy idéz, ez valójában a Mózes 1. könyvének 17. része, a Róma 4:17. *„Ő mindnyájunk atyja Isten színe előtt, ahogyan meg van írva: 'Sok nép atyjává tettek.' Mert hitte, hogy Isten megeleveníti a holtakat, és létre hívja a nem létezőket.”* Én jobban szeretek egy másik fordítást: *„Azokat, amelyek nincsenek, előszólítja, mint meglevőket.”* Isten sok nép atyjának nevezte Ábrahámot, amikor még saját gyermeke sem volt. Ezt feltétlenül meg kell értenünk: ha Isten valami olyan dolgot mond, ami már létezik, akkor látjuk a bizonyítékot. De ha Isten mond valamit, ami nincs, akkor mit mondasz? Én nem így érzem. De nem az érzés számít, hanem a hit. Amikor Isten erős férfúnak nevezte Gedeont, ő hogy érezte magát? Félénk kisgyermeknek. Isten erős férfúnak nevezte, és mi lett belőle? Erős férfi. Ha Isten valamit mond, az valósággá válik. Mindig ez a hit alapja.

Emlékszem, 1944-ben, lehet, hogy már elmondtam, de megismétlem, Isten kifejezetten elhívott engem. Még katona voltam a brit hadseregben, meglehetősen járatlan voltam Isten igéjében, de Isten az ige tanítójának nevezett engem, igazságban, hitben és szeretetben, amely Jézus Krisztus által sokaké. Soha nem felejtettem el ezeket a szavakat. Azonnal tanító lett belőlem? Higgyétek el, hogy nem. Ma már elmondhatom, hogy az vagyok, aminek Isten hívott engem. Az ő kegyelme által, nem az én cselekedeteim vagy erőfeszítéseim által, hanem az ő kegyelme által. Nem azé, aki fut, vagy aki akarja, hanem a könyörülő Istené. És ha valakinek szüksége van Isten kegyelmére, higgyétek, hogy nekem szükségem volt. Sőt, még ma is szükségem van. De van egy erősségem. Tudom, hogy szükségem van rá.

Folytassuk a 18. verstől. Nagyon szeretem Ábrahámnak ezt a jellemzését, mert teljes mértékben azonosulni tudok Ábráhámmal. Vannak olyan személyek a Bibliában, Ábrahám az egyik, Dávid a másik, akikről ha olvasok, mindig azt érzem, hogy rám mutat az ige. Nem választ el minket az idő, vagy a kulturális különbségek. Tehát a 18. vers. *„Mert reménység híján is reménységgel hitt.”* Nem lehet pontosabban kifejezni. Remélt, pedig nem volt reménysége. Hányan tapasztaltatok ezt meg? Reménykedtek, pedig nincs reménységetek. De továbbra is hisztek. Szeretnék mondani valamit mindenkinek. Higgyetek továbbra is. Bármit is tesztek, soha ne adjátok fel a hitet. *„Mert reménység híján is reménységgel hitte, hogy sok nép atyjává lesz, ahogyan megmondattok: Ennyi lesz a te magod.”* 19. vers. *„Mert hitében nem gyengült meg, amikor arra gondolt, hogy száz esztendő lévén, elhalt már a saját teste, és Sára méhe is elhalt.”* A régi King James fordításban, amit a legtöbben megszoktunk, azt olvassuk, hogy nem gondolt a saját testére. Ennek egyszerűen az az oka, hogy a régi King James fordítói nem fértek hozzá néhány igazán megbízható görög szöveghez, de a kutatások és a vizsgálatok alapján a legtöbb tudós úgy véli, hogy a helyes szövegben nem szerepel ez a „nem”. Én úgy gondolom, hogy ez a pontos szöveg. Így értelmesebb. Tehát olvassuk a „nem” szó nélkül. Ha nagyon hozzászoktál a régi változathoz, akkor kérlek, hogy bocsáss meg nekem, továbbra is barátok maradunk. Ilyen értelemben szeretném még egyszer felolvasni. *„Mert hitében nem gyengült meg, amikor arra gondolt, hogy száz esztendő lévén, elhalt már a saját teste, és Sára méhe is elhalt.”* Hadd mondjam el, hogy a hit realista. A hit a valóságot mutatja meg neked. A teste halott volt. De ez semmit sem változtat Isten ígérésén. Nem próbálta meggyőzni magát arról, hogy azért maradt egy kevés élet a testében. Ez nem hit lett volna. Ez nem reménység. Természetes szinten lehetetlen, hogy megtörténjen. Elfogadom ezt a tényt, nemcsak a saját testem, hanem Sára méhe is elhalt. Természetes módon soha nem lehet saját gyermekünk. Elfogadom ezt a tényt. Hittel nézem a világot, nem csukom be a szememet, nem beszélek arról, hogy más vonatkozásai is vannak a helyzetnek, hanem továbbra is elhiszem azt, amit Isten mondott. Gyakran odajönnek hozzám emberek, hogy imádságot kérjenek, de bizonyos értelemben megpróbálják meggyőzni saját magukat arról, hogy a helyzetük nem is annyira kétségbeejtő. Valójában sokkal jobb szembenézni a helyzet kétségbeejtő voltával. Csak egy valaki tud segíteni: Isten. Ez a hit.

Folytassuk a 20. verssel. *„Isten ígérését sem vont a kétségbe hitetlenséggel, sőt megerősödött a hitben, amikor dicsőítette Istent.”* Én jobban szeretem a saját fordításomat: megerősödött hit által. Szerintem ez van itt megírva. Erőt kapott a fizikai testébe hit által. És Sára is erőt nyert, a méhe feléledt, és ő is életre kelt ebből a szempontból. Nagyon sokat elmélkedtem ezen. Ez nem egy ideiglenes változás volt Ábráhámban, mert Sára halála után újból megnősült, és még öt gyermeke született. Ez egy végleges csoda volt. Nem is rossz egy százéves ember számára, akinek már nem volt reménysége. Mégis volt reménysége, mert reménység nélkül is hitt.

20. vers. „Isten ígérését sem vonta kétségbe hitetlenséggel”. Emlékeztek, mit mond Jakab az ingadozókról? Ne gondolja az ilyen ember, hogy bármit is kaphat az Úrtól. A kétszínű, minden útjában állhatatlan ember. „Hanem erős volt hitében és dicsőítette Istent.” A Róma 3:23-ban, sokan nagyon gyakorlottak abban, hogy hogyan kell másokat az Úrhoz vezetni, de a saját életetekről ne felejtsetek el ezt: „Mindenki vétkezett, és híján van az Isten dicsőségének”. Mi a legsúlyosabb vonatkozása a bűnnek? Nem az, amit valaki ellenünk tesz. Hanem az, hogy nélkülözzük Isten dicsőségét. Ez a legrémületesebb következménye a bűneinknek. Ha megfosztottak minket Isten dicsőségétől, van-e lehetőség arra, hogy visszazerezzük azt a dicsőséget, amelytől a bűn megfosztott minket? A válasz az, hogy igen. Hogyan? Hit által. Milyen módon adott Ábrahám dicsőséget Istennek? Nem a saját erőfeszítései által, hanem hit által. Isten tehát biztosította a lehetőséget arra, hogy újból dicsőséget adjunk neki, amelytől a bűnünk megfosztotta őt. Hit által. Ha hiszel Istennek, és hiszel az ő ígéreteiben, akkor ezzel dicsőséget adsz Istennek. Ez az egyetlen módja annak, hogy dicsőséget adjunk Istennek. Hit által.

Hadd mondjak valamit a kegyelemről, amit a lap alján találtok meg. Van itt három megállapítás. Remélem, senkit sem fogok megbántani, de sok olyan gyülekezetben prédikáltam már, amelynek a nevében benne volt a „kegyelem” szó. De őszintén szólva az a véleményem, hogy minél többet beszél valaki a kegyelemről, annál kevesebbet tud róla. Azok, akik kihangsúlyozzák, hogy kegyelemből kaptuk az üdvösséget, azoknak általában nincs világos látásuk arról, hogy mi is valójában a kegyelem. Sokan úgy gondolják, hogy a kegyelem valami módosított vallásos erőfeszítés. Hadd mondjak valamit, nekem ez rendkívül fontos. Ha te egy „kegyelem” gyülekezet pásztora vagy, kérlek, fogadd el, hogy a megjegyzésem nem kifejezetten ellened vagy bármely gyülekezet ellen irányul. Ez csak egy tény, amit megfigyeltem. Tehát három tényt szeretnék elmondani a kegyelemről. Első: a kegyelem ott kezdődik, ahol az emberi képességek véget érnek. Mindaddig, amíg valamit te is meg tudsz csinálni, nincs szükséged Isten kegyelmére. Ha eljutsz arra a pontra, hogy megérted: nem tudod megtenni, de Isten azt akarja, hogy megtegyed, akkor lépj ki hit által a kegyelem világába. Sok keresztény fél megtenni azt, amit Isten mond nekik, mert azt mondják, hogy ők ezt nem tudják megtenni. Bizonyos értelemben Isten soha nem utasít minket olyan tettekre, amit nem tudunk megtenni. Értitek? Isten mindig azt akarja, hogy hit által lépjünk túl a saját képességeinken a kegyelem világába. Minden alkalommal, amikor Isten kér tőled valamit, kétféleképpen reagálhatsz. Istenem, valóban ezt kéred tőlem? Vagy így: Köszönöm, Istenem, látom, te azt akarod, hogy a hitem erősödjön. Még több kegyelemben akarsz engem részesíteni. Elfogadom ezt a kihívást.

Nézzétek meg az én életemet. Minden komolyabb lépést, amire gondolni tudok, amelyet a keresztény életben megtettem, egy-egy kihívásra adott válaszként tettem meg. Amikor Isten valamilyen kihívás elé állított engem, mindig azt éreztem, hogy nem tudom megtenni. Nem állítom, hogy mindig örültem ezeknek a kihívásoknak. Ugyanakkor tudtam, hogy ez a növekedés útja. Ha elfutsz egy kihívás elől, akkor rontasz valamit a saját szellemi helyzeteden. De minden alkalommal, amikor elfogadod a kihívást, akkor növekedni fogsz a szellemi életben. Eszembe jut a Zsidókhöz írt levél 10. rész, 38-39. vers, ahol a levél írója Habakuk könyvét idézi: „Az igaz ember pedig hitből él, és aki meghátrál, abban nem gyönyörködik a lelkem.” Ezt Isten mondja. „Aki meghátrál, abban nem gyönyörködik a lelkem.” Nagyon elővigyázatosan kell ezt mondanom, mert a keresztény életben nagyon sok olyan testvérrel találkoztam, akik eljutottak egy olyan pontra, amikor félték hitben továbblépni. Amikor azt érezték, hogy Isten egy olyan kihívással akarja őket szembeállítani, amit nem akartak elfogadni. És azt is meg kellett figyelmem, hogy ettől kezdve szellemileg a halál útjára léptek. Az igaz ember hitből él. Kizárólag hit által élhetünk. Minél inkább azt

akarja Isten, hogy hit által cselekedj, annál több életet nyersz. Ha inkább a biztonságot választod, és ezt mondod: Istenem, én nem akarok kockázatokat vállalni, csak azt akarom tenni, amiről tudom, hogy meg tudom tenni, akkor kirekeszted magad az isteni életből. Nem azt mondom, hogy elveszett lélek vagy. De nem fogod megismerni az isteni élet teljességét, amelyet Isten neked szán hit által. Ne félj a hit kihívásaitól. Ha a feleséggel visszatekintünk a házasságunk tíz évére, akkor azt látjuk, hogy Isten folyamatosan túlfeszíti az erőnket a saját képességeinken túl.

Néha azon gondolkodunk, hogy nem feszít-e minket azon túl, amire akkor éppen képesek vagyunk, ez egy nagyon fontos kérdés. De én bízom Isten hűségében, és hogy látja a szívünk őszinteségét, és előbb vagy utóbb meglesz az eredmény. Hiszem, hogy olyan világban élünk, amelynek kétségbeejtő szüksége van Istenre. Kétségbeejtő szüksége van Isten igéjére. De ettől nem lesz könnyebb elvinni Isten igéjét a nemzetekhez. A Máté 24:14-ben, a kedvenc igémben ezt olvassuk: „*És az Isten országának ez az evangéliuma hirdettetik az egész világon, minden népnek, és akkor jön el a vég.*” Mikor fog eljönni a vég? Amikor az egyház már elvégezte a feladatát. Ugyanakkor az előző versekben figyelmeztet az üldözésre, a hamis prófétákra, éhínségekre, háborúkra, törvénytelenésekre. Nem azt mondja, hogy szívesen fogadnak majd minket. Sőt, egyértelművé teszi, hogy csak még rosszabb lesz a helyzet. De ez jelenti a nagy lehetőséget a hitünk megerősítésére. Ez jelenti a kihívást. Szeretnék mondani valamit Isten kegyelméről. Elsősorban magamnak, és ezt Isten jelenlétében mondom. Nagyon óvatosan fogalmazok Isten előtt. Istenem, legjobb képességeink szerint elfogadjuk ezt a kihívást. Mondja el ezt mindenki, aki meg akar hozni egy személyes döntést. De ne felejtsetek el, hogy ha a gyávák útját választjátok, akkor elszáradtok, elhervadtok. Ha kiléptek hitben, akkor talán tántorogtok, talán úgy érzitek, hogy kudarcot vallotok, de előbb vagy utóbb Isten átvisz titeket a nehézségeken. Ezt megígérhetem, mert Isten is megígérte.

Most akkor lássuk az evangélium alkalmazását a saját életünkben a 4. rész végén. 22. vers. „*Ezért Isten be is számította neki igazságul. De az, hogy 'beszámította neki igazságul', nem egyedül érte van megírva, hanem értünk is...*” mi is ez? Igazság. „*Isten igazságot tulajdonít nekünk, akik hiszünk abban, aki feltámasztotta a halálból Jézust, a mi Urunkat, aki halálra adatott bűneinkért és feltámasztatott megigazulásunkért.*” A megigazulásunkért, a felmentésünkért, hogy Isten igaznak tekintsen minket, megigazítson minket, hogy olyan igazak legyünk mint akik soha nem is vétkeztek. Mit kell elhinnünk annak érdekében, hogy elnyerjük az igazságot, hogy Isten igaznak tekintsen bennünket? El kell hinnünk, hogy az Úr megszabadította Jézust, a mi Megváltónkat, Helyettesítőnket, aki elszenvedte a mi bűneink büntetését, de a harmadik napon újra feltámasztotta, hogy mi megigazulhassunk. Ennek a szakasznak a kulcsa, jó lenne ezzel is foglalkozni, de nincs rá időnk, ennek a kulcsa egyetlen szó. Nagyon figyeljete. Azonosulás. Ha ezt megértitek, ez a kulcsa annak, ami a kereszten történt. A kereszten egy kétirányú azonosulás történt. Először is Jézus azonosult velünk. Elfoglalta a bűnösök helyét, ő lett az utolsó Ádám, elfogadta az ádám faj egész gonosz örökségét. Eltemették. Amikor eltemették, az egész gonosz örökségnek vége szakadt. Aztán a harmadik napon feltámadt mint egy új faj feje. Nekünk pedig fel kell ismernünk és el kell fogadnunk, hogy ő volt a mi helyettesítőnk. Amikor tehát Isten érvényesítette az ő igazságát a harmadik napon, akkor a mi igazságunk is érvényre jutott. Vele együtt minket is halottnak tekintett, úgy vette, hogy minket is eltemettek, de hála legyen Istennek, a feltámadásban, az igazságban is azonosulhattunk Jézussal. Ez az, amit el kell hinnünk. A kulcsszó az azonosulás. Amikor Jézus meghalt, mi is meghaltunk, amikor eltemették, minket is eltemettek, amikor feltámadt, én is feltámadtam. Ha ezt elhiszem, igazságot nyerek hit által Istentől.

További tanulmányozásra javasoljuk „Az első és az utolsó Ádám” és „A kereszt teljessége” című sorozatot. További információkért, valamint Derek Prince kazettáinak és könyveinek teljes listájáért vegye fel a kapcsolatot a Derek Prince Ministries legközelebbi irodájával.